

The Effect of Physical Education Activities Using Petanque Based on Carron's Concept on Cohesion Among Lower Secondary School Students

Passara Khumpru ^{1*}, Nuanphan Chaima ², and Pathumporn Sriisan ³

^{1, 2, 3} Faculty of Education Thailand National Sports University, Udonthani Campus.

* Corresponding author. E-mail: passara_18@hotmail.com

ABSTRACT

This quasi-experiment study aimed to examine and compare the effects of physical education activities using petanque, based on Carron's concept, on the cohesion of lower secondary school students. The sample consisted of 54 Grade 7 students, who were purposively selected and equally divided into two groups: an experimental group (n = 27) and a control group (n = 27). The intervention involved an 8-week physical education program using petanque according to Carron's cohesion framework, conducted three days per week, one hour per session. The research instruments included a cohesion measurement scale. Data were analyzed using percentage, mean, and standard deviation, dependent sample t-test, and independent sample t-test was applied to compare the mean cohesion scores between the experimental and control groups after the intervention. The level of statistical significance was set at .05. The study found statistically significant improvements in both social and task cohesion within the experimental and control groups after the intervention. Post-intervention comparisons showed that students in the experimental group demonstrated significantly higher cohesion scores than those in the control group, indicating that petanque-based physical education activities effectively enhanced group cohesion. These results indicate that the implementation of petanque-based activities effectively enhanced group cohesion, with significant differences observed between students who participated in the activity and those who did not.

Keywords: Physical education activities, petanque, Carron's concept, unity.

ผลของการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอนที่มีต่อความสามัคคี ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

ภัสรา คัมปรุ^{1*}, นวลพรรณ ไชยมา², และ ปทุมพร ศรีอิสาน³

^{1, 2, 3} คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตอุดรธานี

* Corresponding author. E-mail: passara_18@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบผลการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอนที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง และเพื่อเปรียบเทียบผลการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอนที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมเทศบาล 6 นครอุดรธานี จำนวน 54 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง จำนวน 27 คน กลุ่มควบคุม จำนวน 27 คน ได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แผนการจัดกิจกรรมทางพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอน จำนวน 8 แผน เป็นเวลา 8 สัปดาห์ ๆ ละ 3 วัน ๆ ละ 1 ชั่วโมง แบบวัดความสามัคคี สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน Dependent Sample t-test เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยความสามัคคีก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและของนักเรียนกลุ่มควบคุม และ Independent Sample t-test เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยความสามัคคีหลังการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองและของนักเรียนกลุ่มควบคุม และกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ผลการศึกษา พบว่า คะแนนเฉลี่ยความสามัคคี ทั้งในมิติของการรวมกลุ่มทางสังคมและการรวมกลุ่มด้วยงาน ของทั้งกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเปรียบเทียบระหว่างก่อนและหลังการจัดกิจกรรมพลศึกษา และเมื่อเปรียบเทียบหลังการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองคะแนนเฉลี่ยความสามัคคี ทั้งด้านการรวมกลุ่มทางสังคม และด้านการรวมกลุ่มด้วยงาน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมด้วยกีฬาเปตองส่งผลต่อการพัฒนาความสามัคคีในกลุ่มอย่างมีประสิทธิภาพ และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญระหว่างกลุ่มที่ได้รับการจัดกิจกรรมและกลุ่มที่ไม่ได้รับการจัดกิจกรรมดังกล่าว

คำสำคัญ: การจัดกิจกรรมทางพลศึกษา, กีฬาเปตอง, แนวคิดของคาร์รอน, ความสามัคคี

© 2026 JISSD: Journal of Integration Social Sciences and Development

บทนำ

ความสามัคคีของกลุ่ม (Group Cohesion) เป็นแนวคิดสำคัญในจิตวิทยาสังคมที่ได้รับการกล่าวถึงอย่างกว้างขวางในวงการกีฬา การจัดการกลุ่ม และการศึกษาทางพลศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งอยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนต้น (Early adolescence) ที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ และสังคม เด็กในช่วงวัยนี้มีความต้องการความเป็นที่ยอมรับจากกลุ่มเพื่อนสูง การพัฒนาทักษะด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal skills) และการทำงานร่วมกันในกลุ่มจึงเป็นกระบวนการสำคัญที่ช่วยส่งเสริมการเติบโตทั้งในด้านพฤติกรรมและจิตใจ (Eys et al., 2023) แนวคิดเรื่องความสามัคคีของคาร์รอน (Carron's Concept of Cohesion) เป็นกรอบแนวคิดที่ได้รับการยอมรับในระดับสากล โดย Carron, Brawley and Widmeyer (1998) ได้ให้นิยามว่า ความสามัคคีของกลุ่ม เป็นกระบวนการเชิงพลวัต (dynamic process) ที่สะท้อนถึงแนวโน้มของสมาชิกในกลุ่มที่จะยึดเหนี่ยวกัน (Stick together) และคงอยู่ร่วมกันเพื่อบรรลุเป้าหมายร่วมกัน (common goals) รวมถึงความพึงพอใจในความต้องการส่วนบุคคลภายในกลุ่ม โดยความสามัคคีนี้มีผลโดยตรงต่อการดำรงอยู่ของกลุ่ม การสื่อสาร ความไว้วางใจ และการร่วมมือกันของสมาชิกทุกคน ซึ่งคาร์รอนได้แบ่งโครงสร้างของความสามัคคี

ออกเป็น 2 มิติหลัก ได้แก่ ความสามัคคีด้านการกิจ (Task Cohesion) ซึ่งหมายถึงระดับของการที่สมาชิกในกลุ่มมีความมุ่งมั่นและทำงานร่วมกันเพื่อให้บรรลุเป้าหมายหรือภารกิจที่กำหนด และความสามัคคีด้านสังคม (Social Cohesion) ซึ่งสะท้อนถึงคุณภาพของความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ความชอบ ความไว้วางใจ และความพึงพอใจที่เกิดจากการอยู่ร่วมกันในกลุ่ม (Bruner, Wilson, and Cote, 2021) ในบริบทของการจัดการเรียนการสอนทางพลศึกษา แนวคิดเรื่องความสามัคคีของกลุ่มจึงมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการส่งเสริมการเรียนรู้ร่วมกันแบบมีปฏิสัมพันธ์ โดยเฉพาะการใช้กิจกรรมกีฬาที่เน้นการทำงานเป็นทีม เช่น กีฬาเปตอง ซึ่งเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ร่วมวางแผน แก้ปัญหา และสนับสนุนกันในการแข่งขัน ย่อมเป็นกลไกที่ช่วยส่งเสริมให้ความสามัคคีในกลุ่มเกิดขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติทั้งในด้านการกิจและด้านสังคม

กีฬาเปตองเป็นกิจกรรมกีฬาที่มีลักษณะของการเล่นเป็นทีม ซึ่งต้องอาศัยการวางกลยุทธ์ การสื่อสาร และการตัดสินใจร่วมกันระหว่างสมาชิกในทีมเพื่อให้ประสบความสำเร็จในการแข่งขัน ลักษณะเฉพาะของกีฬาเปตองที่ไม่เน้นการปะทะทางร่างกาย (Non-contact sport) ทำให้เป็นกีฬาที่ปลอดภัยและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนทุกระดับความสามารถสามารถเข้ามามีส่วนร่วมได้อย่างเท่าเทียม (Pasanen et al., 2022) กีฬานี้จึงเหมาะสมอย่างยิ่งสำหรับใช้เป็นเครื่องมือในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทางพลศึกษาในระดับโรงเรียน ซึ่งให้ความสำคัญกับการพัฒนานักเรียนทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญาไปพร้อมกัน เมื่อพิจารณาในบริบทของการพัฒนาความสามัคคีของกลุ่ม กีฬาเปตองมีองค์ประกอบหลายประการที่สอดคล้องกับแนวคิดของ Carron เกี่ยวกับความสามัคคี โดยเฉพาะในมิติของความสามัคคีด้านการกิจ (Task cohesion) ซึ่งเกิดจากการร่วมกันวางแผนทางเทคนิคและการปรับกลยุทธ์ในทีม และมิติของความสามัคคีด้านสังคม (Social cohesion) ซึ่งได้รับการส่งเสริมผ่านการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การสนับสนุนกันในช่วงเวลา และความรู้สึกผูกพันจากการประสบความสำเร็จร่วมกัน (Carron, Brawley, and Widmeyer, 1998) การเล่นเปตองจึงไม่เพียงส่งเสริมทักษะทางกายภาพและทักษะการคิดวิเคราะห์เท่านั้น แต่ยังส่งเสริมทักษะการสื่อสาร การรับฟัง ความอดทน และความเคารพซึ่งกันและกัน ซึ่งล้วนเป็นทักษะทางสังคมที่จำเป็นในชีวิตประจำวันและการทำงานร่วมกับผู้อื่น จากศักยภาพดังกล่าว การบูรณาการกีฬาเปตองเข้าสู่กิจกรรมการเรียนการสอนในวิชาพลศึกษา โดยมีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจนในการส่งเสริมความสามัคคีของนักเรียน จึงเป็นแนวทางที่สอดคล้องกับแนวคิดทางจิตวิทยาการเรียนรู้และการพัฒนาทางสังคมของเยาวชนในศตวรรษที่ 21 ซึ่งเน้นการสร้างพลเมืองที่มีคุณภาพทั้งในด้านความรู้ ทักษะ และคุณธรรม (Bruner, Wilson, and Cote, 2021) การออกแบบกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองในลักษณะทีมจึงมีศักยภาพในการพัฒนาทั้งมิติการเรียนรู้เชิงร่างกายและมิติสัมพันธ์ทางสังคม อันจะส่งผลให้เกิดสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่เกื้อหนุนต่อความร่วมมือและการอยู่ร่วมกันอย่างสร้างสรรค์ในห้องเรียน

การบูรณาการกีฬาเปตองเข้าสู่กิจกรรมพลศึกษาจึงไม่เพียงแต่ช่วยส่งเสริมสุขภาพและสมรรถภาพทางกายของนักเรียนเท่านั้น แต่ยังสามารถพัฒนาเจตคติ ความร่วมมือ ความรับผิดชอบ และความสามัคคีในกลุ่ม ซึ่งเป็นเป้าหมายสำคัญของการจัดการศึกษาในศตวรรษที่ 21 ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาผลของการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอนที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงประจักษ์ในการพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมความสามัคคีในโรงเรียนอย่างเป็นระบบและยั่งยืน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอนที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง
2. เพื่อเปรียบเทียบผลการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอนที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi experimental designs) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบผลการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอนที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง และเพื่อเปรียบเทียบผลการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตอง

ตามแนวคิดของคาร์รอนที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม โดยมีวิธีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากร กลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยนี้ได้แก่ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 โรงเรียนมัธยมเทศบาล 6 นครอุดรธานี สังกัดเทศบาลนครอุดรธานี จำนวน 247 คน นักเรียนชาย 142 คน นักเรียนหญิง 105 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนวิชาพลศึกษา (กีฬาเปตอง) ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 โรงเรียนมัธยมเทศบาล 6 นครอุดรธานี สังกัดเทศบาลนครอุดรธานี จำนวน 54 คน และดำเนินการทดสอบนักเรียนก่อนการทดลองด้วยแบบวัดความสามัคคีเพื่อนำผลทดสอบแบบวัดความสามัคคีมาเรียงลำดับจากนักเรียนที่ได้คะแนนน้อยที่สุด ไปจนถึงนักเรียน ที่ได้คะแนนมากที่สุด ด้วยวิธีการ (Matching) จากนั้นเลือกกลุ่มตัวอย่าง แบบสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ทำการจับสลากกลุ่มตัวอย่าง นักเรียนที่ได้คะแนนลำดับเลขที่เป็นกลุ่มทดลองจำนวน 27 คน โดยแบ่งเป็นเพศชาย 9 คน และเพศหญิง 18 คน นักเรียนที่ได้คะแนนลำดับเป็นเลขคู่เป็น กลุ่มควบคุมจำนวน 27 คน โดยแบ่งเป็นเพศชาย 12 คน และเพศหญิง 15 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

2.1.1 แผนการจัดกิจกรรมทางพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอน จำนวน 8 สัปดาห์ ๆ ละ 3 วัน ๆ ละ 1 ชั่วโมง โดยทำการวิจัยในวันจันทร์ พุธ และศุกร์ ผู้วิจัยได้พัฒนาแผนการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของ Albert V. Carron เพื่อส่งเสริมความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยดำเนินการตามลำดับขั้น ได้แก่ ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 และเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง วิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้ให้สอดคล้องกับแนวคิดดังกล่าว จากนั้นจัดทำแผนกิจกรรมให้ครอบคลุมตัวชี้วัดด้านความสามัคคี

2.1.2 นำแผนการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอนที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบดัชนีความสอดคล้อง (Index of Congruence: IOC) ของแผนกิจกรรมพลศึกษา ได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง เท่ากับ 0.77

2.1.3 นำแผนการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอนที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีคุณสมบัติคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างของการวิจัย จำนวน 30 คน

2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2.2.1 แบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาประเภททีม (อดิศักดิ์ ดวงศรี. 2553, น. 152-154) เพื่อให้เหมาะสมและสอดคล้องกับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองที่เป็นนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้พัฒนาแบบวัดความสามัคคีของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยประยุกต์จากแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาประเภททีมของ อดิศักดิ์ ดวงศรี ให้สอดคล้องกับกลุ่มตัวอย่างและวัตถุประสงค์การวิจัย จากนั้นศึกษาหลักการและแนวคิดที่เกี่ยวข้อง และพัฒนาแบบวัดในรูปแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Likert scale) แบบวัดประกอบด้วย 2 ด้าน ได้แก่ การรวมกลุ่มทางสังคม และการรวมกลุ่มด้วยงาน โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนตั้งแต่ 1-5 คะแนน และแปลผลตามระดับค่าเฉลี่ย ทั้งนี้ เครื่องมือได้รับการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา ความสอดคล้องของข้อคำถาม และความถูกต้องทางภาษาโดยอาจารย์ที่ปรึกษา ก่อนนำไปปรับปรุงแก้ไขให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้นสำหรับการวิจัย

2.2.2 พัฒนาแบบวัดความสามัคคีตามวิธีของลิเคอร์ท เป็นแบบวัดมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ คือ

น้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อคำถามนั้นตรงกับความรู้สึกของผู้ตอบในระดับน้อยที่สุด
น้อย	หมายถึง	ข้อคำถามนั้นตรงกับความรู้สึกของผู้ตอบในระดับน้อย
ปานกลาง	หมายถึง	ข้อคำถามนั้นตรงกับความรู้สึกของผู้ตอบในระดับปานกลาง
มาก	หมายถึง	ข้อคำถามนั้นตรงกับความรู้สึกของผู้ตอบในระดับมาก

มากที่สุด หมายถึง ข้อคำถามนั้นตรงกับความรู้สึกของผู้ตอบในระดับมากที่สุด

2.2.3 การให้คะแนนความคิดเห็นแบบวัดความสามัคคีข้อความเป็นการรวมกลุ่มทางสังคม จำนวน 7 ข้อ ได้แก่ข้อ 1,2,3,5,8,14,15 และการรวมกลุ่มด้วยงาน จำนวน 13 ข้อ ได้แก่ข้อ 4,6,7,9,10,11,12,13,16,17,18,19,20

โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

น้อยที่สุด	ให้ 1 คะแนน
น้อย	ให้ 2 คะแนน
ปานกลาง	ให้ 3 คะแนน
มาก	ให้ 4 คะแนน
มากที่สุด	ให้ 5 คะแนน

2.2.4 พิจารณากำหนดเกณฑ์การตัดสินแบบวัดความสามัคคีตามเกณฑ์ดังนี้

1.00 – 1.49	มีความสามัคคีในระดับต่ำมาก
1.50 – 2.49	มีความสามัคคีในระดับต่ำ
2.50 – 3.49	มีความสามัคคีในระดับปานกลาง
3.50 – 4.49	มีความสามัคคีในระดับสูง
4.50 – 5.00	มีความสามัคคีในระดับสูงมาก

2.2.5 นำแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาประเภททีม ให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจพิจารณา เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข

2.2.6 นำแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาประเภททีมที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ตรวจค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Congruence: IOC) ได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง เท่ากับ 0.81

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 ติดต่อประสานงานเพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลและทำการทดลองจากผู้บริหาร และ ชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัย ขั้นตอนการวิจัย แบบประเมินผลแก่ รองผู้อำนวยการ ฝ่ายวิชาการ ผู้ร่วมวิจัยและครูประจำชั้นร่วมกัน กำหนดตารางเวลาการจัดกิจกรรม

3.2 ทำการประเมินกลุ่มตัวอย่างก่อนการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอน โดยใช้แบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาประเภททีม

3.3 ดำเนินการทดลองโดยการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอนที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 8 แผน ระยะเวลา 8 สัปดาห์ ๆ ละ 3 วัน คือ วันจันทร์ วันพุธ และวันศุกร์ ตั้งแต่เวลา 15.40 ถึง 16.40 น.

3.4 ทำการประเมินความสามัคคีของนักเรียนหลังจากการทดลองสัปดาห์ที่ 8

3.5 นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบแต่ละรายการมาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistics) ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) เพื่อใช้พรรณนา เพศ ระดับชั้น ทักษะการเล่นกีฬาเปตองและความสามัคคีของนักเรียน

4.2 สถิติเชิงอนุมาน (Inferential statistics) ได้แก่

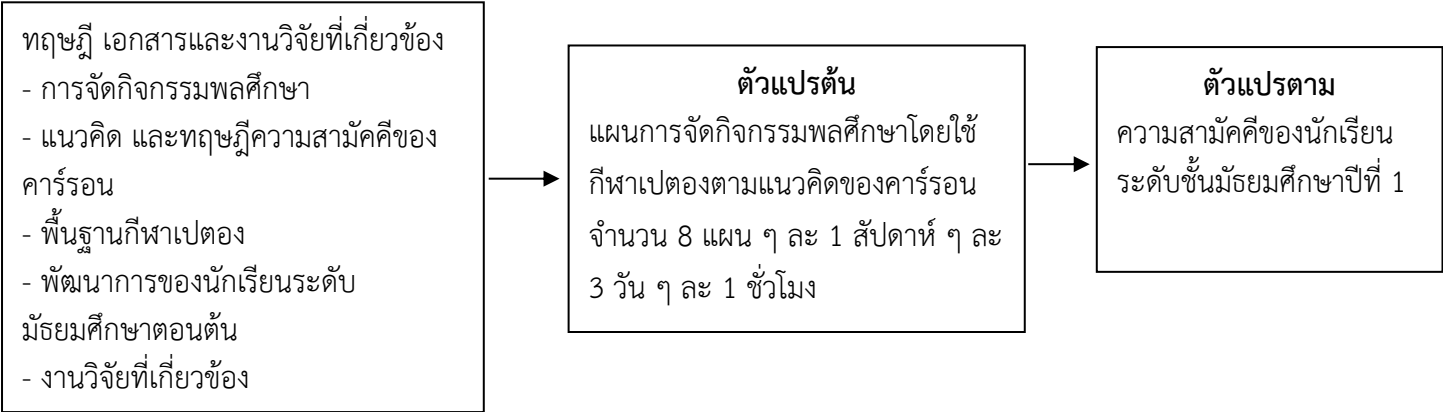
4.2.1 Dependent Sample t-test เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยความสามัคคีก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและของนักเรียนกลุ่มควบคุมโดยการทดสอบค่าที (Dependent sample t-test) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

4.2.2 Independent Sample t-test เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยความสามัคคีหลังการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองและของนักเรียนกลุ่มควบคุม โดยการทดสอบค่าที (Independent sample t-test) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

4.3 กำหนดค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบผลการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอนที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง และเพื่อเปรียบเทียบผลการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของคาร์รอนที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม ผู้วิจัยได้สรุปกรอบแนวคิดการวิจัย ดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัย พบว่า

1. ข้อมูลส่วนบุคคล

ตารางที่ 1 แสดงข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง (n=54)

ข้อมูลบุคคล	จำนวน (ร้อยละ)	
	กลุ่มควบคุม (n=27)	กลุ่มทดลอง (n=27)
เพศ		
ชาย	14 (51.85)	16 (59.3)
หญิง	13 (48.15)	11 (40.70)
อายุ (ปี)		
12	4 (14.81)	7 (25.90)
13	16 (59.26)	18 (66.70)
14	7 (25.93)	2 (7.40)

จากตารางที่ 1 พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 54 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 27 คน เป็น เพศชาย 16 คน (ร้อยละ 59.30) และเพศหญิง 11 คน (ร้อยละ 40.70) และกลุ่มควบคุม 27 คน แบ่งเป็น เพศชาย 14 คน (ร้อยละ 51.85) และเพศหญิง 13 คน (ร้อยละ 48.15)

2. ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามัคคีระหว่างก่อนและหลังการจัดกิจกรรมของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบคะแนนทักษะทางสังคมระหว่างก่อนและหลังการจัดกิจกรรม ของกลุ่มควบคุม (n=27) และกลุ่มทดลอง (n=27)

ความสามัคคี	$\bar{x}$	SD	t	df	p-value
กลุ่มควบคุม					
ด้านการรวมกลุ่มทางสังคม					
ก่อนการทดลอง	3.16	0.34	-6.52	26	0.00
หลังการทดลอง	3.49	0.30			
ด้านการรวมกลุ่มด้วยงาน					
ก่อนการทดลอง	2.71	0.21	-4.58	26	0.00
หลังการทดลอง	2.94	0.29			
กลุ่มทดลอง					
ด้านการรวมกลุ่มทางสังคม					
ก่อนการทดลอง	3.33	0.24	-8.04	26	0.00
หลังการทดลอง	3.61	0.29			
ด้านการรวมกลุ่มด้วยงาน					
ก่อนการทดลอง	2.91	0.20	-4.30	26	0.00
หลังการทดลอง	3.04	0.18			

จากตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามัคคี พบว่า ด้านการรวมกลุ่มทางสังคม ทั้งกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($p=0.00$ และ $p=0.00$ ตามลำดับ) และด้านการรวมกลุ่มด้วยงาน ทั้งกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($p=0.00$ และ $p=0.00$ ตามลำดับ)

3. ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามัคคีระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามัคคีระหว่างกลุ่มทดลอง (n=27) และกลุ่มควบคุม(n=27)

ความสามัคคี	$\bar{x}$	SD	t	df	p-value
ก่อนการจัดกิจกรรม					
ด้านการรวมกลุ่มทางสังคม					
กลุ่มควบคุม	3.16	0.34	1.85	26	1.00
กลุ่มทดลอง	3.21	0.20			
ด้านการรวมกลุ่มด้วยงาน					
กลุ่มควบคุม	3.33	0.24	-1.08	26	0.98
กลุ่มทดลอง	2.19	0.20			

ความสามัคคี	$\bar{x}$	SD	t	df	p-value
หลังการจัดกิจกรรม					
ด้านการรวมกลุ่มทางสังคม					
กลุ่มควบคุม	2.94	0.05	6.74	26	0.00
กลุ่มทดลอง	3.49	0.05			
ด้านการรวมกลุ่มด้วยงาน					
กลุ่มควบคุม	3.04	0.03	8.41	26	0.00
กลุ่มทดลอง	3.61	0.05			

จากตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามัคคี พบว่า ก่อนการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองคะแนนเฉลี่ยความสามัคคี ทั้งด้านการรวมกลุ่มทางสังคม ($p=1.00$) และด้านการรวมกลุ่มด้วยงาน ($p=0.98$) แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ในขณะที่หลังการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองคะแนนเฉลี่ยความสามัคคี ทั้งด้านการรวมกลุ่มทางสังคม ($p=0.00$) และด้านการรวมกลุ่มด้วยงาน ($p=0.00$) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อภิปรายผล

ผลการศึกษาพบว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามัคคี ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมพลศึกษา ทั้งกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองด้านการรวมกลุ่มทางสังคม มีคะแนนเฉลี่ยความสามัคคี ทั้งด้านการรวมกลุ่มทางสังคม และด้านการรวมกลุ่มด้วยงาน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นอกจากนี้การศึกษานี้ยังพบว่า หลังการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองคะแนนเฉลี่ยความสามัคคี ทั้งด้านการรวมกลุ่มทางสังคม และด้านการรวมกลุ่มด้วยงาน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สะท้อนให้เห็นว่ากิจกรรมที่ใช้ในการศึกษาอาจมีอิทธิพลต่อการส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในกลุ่ม ผ่านการมีปฏิสัมพันธ์ การสื่อสาร และการใช้เวลาร่วมกัน ซึ่งช่วยสร้างความรู้สึกเป็นหนึ่งเดียวและความไว้วางใจซึ่งกันและกัน การรวมกลุ่มทางสังคมถือเป็นองค์ประกอบสำคัญของความสามัคคีในกลุ่ม (Carron et al., 2005) โดยเฉพาะในการทำงานหรือการเรียนรู้แบบกลุ่ม การมีปฏิสัมพันธ์เชิงบวกมีผลต่อการยอมรับซึ่งกันและกัน และส่งผลให้เกิดการทำงานร่วมกันอย่างราบรื่น โดยการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองส่งผลต่อคะแนนเฉลี่ยความสามัคคี โดยแยกเป็นรายด้านดังนี้

1. ด้านการรวมกลุ่มทางสังคม

ความสามัคคีเป็นองค์ประกอบสำคัญของการทำงานเป็นทีมและการพัฒนาศักยภาพของกลุ่ม โดยเฉพาะในบริบทของการศึกษา การเรียนรู้ หรือกิจกรรมที่ต้องอาศัยความร่วมมือระหว่างสมาชิก หนึ่งในมิติที่สำคัญของความสามัคคีคือ ด้านการรวมกลุ่มทางสังคม (Social Integration) ซึ่งเน้นการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ความไว้วางใจ และความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม ผลการวิจัยที่พบว่า ทั้งกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยด้านการรวมกลุ่มทางสังคมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สะท้อนให้เห็นถึงอิทธิพลของปัจจัยภายในกิจกรรมที่เอื้อต่อการพัฒนาองค์ประกอบทางสังคมของกลุ่มอย่างมีประสิทธิภาพ จากกรอบแนวคิดของ Carron et al. (2005) ความสามัคคีในกลุ่มสามารถแบ่งได้เป็นสององค์ประกอบหลัก ได้แก่ ความสามัคคีเชิงภารกิจ (Task Cohesion) และความสามัคคีเชิงสังคม (Social Cohesion) โดยในมิติของ Social Cohesion จะเน้นความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิก ความพึงพอใจที่ได้อยู่ร่วมกัน และความรู้สึกใกล้ชิดซึ่งมีผลโดยตรงต่อแรงจูงใจในการมีส่วนร่วมของสมาชิกในกลุ่ม ความสัมพันธ์เชิงบวกเหล่านี้มีบทบาทในการส่งเสริมพฤติกรรมทางสังคมที่เหมาะสม เช่น ความร่วมมือ ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และการยอมรับในความแตกต่าง กลไกสำคัญที่ขับเคลื่อนการรวมกลุ่มทางสังคมคือกระบวนการมีส่วนร่วมร่วมกันผ่านกิจกรรมที่เน้นการปฏิสัมพันธ์ เช่น การทำกิจกรรมกลุ่ม การอภิปราย การเล่นเกม หรือการทำกิจกรรมสร้างทีม (team building) โดยกิจกรรมเหล่านี้ส่งผลต่อการสร้างอัตลักษณ์ทางสังคม หรือ social identity ตามแนวคิดของ Chen et al. (2024) ที่ชี้ให้เห็นว่าเมื่อบุคคลรับรู้ว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม กลุ่มนั้นจะกลายเป็นส่วนหนึ่งของอัตลักษณ์ตนเอง ซึ่ง

นำไปสู่ความภาคภูมิใจในความเป็นสมาชิก และการแสดงออกที่เอื้อต่อความกลมเกลียวกันในกลุ่มอย่างยั่งยืน การจัดกิจกรรมแบบ team-based learning ในระดับมหาวิทยาลัยสามารถส่งเสริมระดับความไว้วางใจระหว่างบุคคล (interpersonal trust) และความรู้สึกของการเป็นเจ้าของกลุ่ม (belongingness) ได้อย่างมีนัยสำคัญ โดยนักศึกษาที่เข้าร่วมรายงานว่า รู้สึกปลอดภัยในการแสดงความคิดเห็น มีความมั่นใจที่จะร่วมมือ และยังคงรักษาความสัมพันธ์เชิงบวกแม้กิจกรรมจะสิ้นสุดลงแล้ว สิ่งนี้ยืนยันว่าประสบการณ์ร่วมภายในกลุ่ม คือหัวใจของการสร้างความสามัคคีในเชิงสังคม สอดคล้องกับการศึกษาของ García-Guillén et al. (2025) พบว่า นักเรียนที่มีการเข้าร่วมกิจกรรมทางกายอย่างสม่ำเสมอมีระดับ group cohesion (รวมถึงด้านสังคม) สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ และความสามารถด้านการสื่อสารและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลดีขึ้น

ในบริบทของการศึกษาไทย โดยเฉพาะในกลุ่มนักเรียนระดับมัธยม กิจกรรมกลุ่มที่เน้นความร่วมมือ เช่น กีฬาเปตอง วอลเลย์บอล หรือกิจกรรมนันทนาการที่ไม่เน้นการแข่งขัน ล้วนมีบทบาทสำคัญในการลดความรู้สึกแบ่งแยก เพิ่มความรู้สึกยอมรับ และสร้างพื้นที่ปลอดภัยในการแสดงออกทางความคิดและพฤติกรรม ทั้งนี้ นักเรียนที่มีภูมิหลังและศักยภาพที่แตกต่างก็สามารถมีส่วนร่วมได้อย่างเท่าเทียม ซึ่งเป็นปัจจัยที่ส่งเสริมความสามัคคีในกลุ่มในระยะยาว ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ศิริลักษณ์ วรรณชาติ (2566) ได้ศึกษาบทบาทของกิจกรรมกลุ่มที่มีลักษณะการทำงานร่วมกันโดยมี เป้าหมายร่วม (Shared goals) ซึ่งเป็นกลยุทธ์ที่ใช้สร้างความร่วมมือ (Collaboration) และเสริมสร้างแรงจูงใจ (Motivation) ของสมาชิกในกลุ่ม โดยเฉพาะในกลุ่มวัยรุ่นและนักศึกษาที่อยู่ในช่วงวัยแห่งการค้นหาตัวตนและต้องการการยอมรับทางสังคม การมีกิจกรรมที่กำหนดเป้าหมายร่วมกันช่วยสร้าง กรอบความคิดแบบเรา (We-thinking) แทน กรอบความคิดแบบฉัน (I-thinking) ซึ่งส่งเสริมให้สมาชิกในกลุ่มมีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน แบ่งหน้าที่กันทำงาน และเกิดความภาคภูมิใจร่วมกันเมื่อบรรลุเป้าหมาย นอกจากนี้ กิจกรรมที่ออกแบบให้มีเป้าหมายร่วมยังส่งเสริม แรงจูงใจจากภายใน (Intrinsic motivation) เพราะผู้เรียนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ แก้ปัญหา และลงมือปฏิบัติจริงร่วมกันภายใต้บริบทที่ปลอดภัยและไม่กดดัน การมีเป้าหมายที่ชัดเจนทำให้สมาชิกมองเห็นทิศทางเดียวกัน และนำไปสู่การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ การลดความขัดแย้ง และการเพิ่มความไว้วางใจกันในกลุ่ม ซึ่งเป็นพื้นฐานของความสามัคคีในระดับลึก โดยเฉพาะในกลุ่มวัยรุ่นและนักศึกษาที่อยู่ในช่วงพัฒนาการด้านอารมณ์และสังคม การมีส่วนร่วมในกิจกรรมกลุ่มที่มุ่งสู่เป้าหมายเดียวกันช่วยพัฒนาทักษะชีวิต (Life skills) เช่น ความรับผิดชอบ การแก้ปัญหา การตัดสินใจ และการยอมรับความคิดเห็นที่แตกต่าง ซึ่งล้วนเป็นทักษะสำคัญที่เชื่อมโยงกับความสำเร็จในอนาคตทั้งในด้านวิชาการและวิชาชีพ

สรุป ด้านการรวมกลุ่มทางสังคมเป็นมิติที่มีคุณค่าต่อการพัฒนาทักษะทางสังคม การทำงานร่วมกัน และการสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่สนับสนุนซึ่งกันและกันอย่างแท้จริง การออกแบบกิจกรรมที่ส่งเสริมปฏิสัมพันธ์และการมีส่วนร่วมอย่างเสมอภาค จึงควรถูกพิจารณาเป็นส่วนหนึ่งของกลยุทธ์การพัฒนานักเรียน ครู และทีมงานในทุกระดับ

2. ด้านการรวมกลุ่มด้วยงาน

ในบริบทของการจัดการศึกษาไทย การส่งเสริมความสามัคคีผ่านกิจกรรมที่เน้นการรวมกลุ่มด้วยงาน เช่น โครงการบูรณาการข้ามวิชา การแข่งขันเชิงสร้างสรรค์ หรือกิจกรรมชุมนุมสร้างสรรค์ มีศักยภาพอย่างยิ่งในการพัฒนาทักษะการทำงานร่วมกัน ทักษะการวางแผน การตัดสินใจ และการสื่อสาร ซึ่งไม่เพียงแต่เป็นทักษะในห้องเรียนเท่านั้น แต่ยังเป็นทักษะสำคัญในโลกการทำงานยุคใหม่ ในการทำงานหรือเรียนรู้ร่วมกันในลักษณะกลุ่ม ความสามัคคี ถือเป็นรากฐานสำคัญที่นำไปสู่ความสำเร็จของกิจกรรมหรืองานนั้น ๆ ความสามัคคีไม่ได้เกิดขึ้นจากความสัมพันธ์ส่วนตัวเพียงอย่างเดียว แต่ยังเกิดจากการมีเป้าหมายร่วมกันและความเข้าใจในบทบาทของตนเองในกลุ่ม ซึ่งมีมิติหนึ่งของความสามัคคีที่มีความสำคัญอย่างยิ่งคือ การรวมกลุ่มด้วยงาน (Task Integration หรือ Task Cohesion) ซึ่งหมายถึงระดับของความสามัคคีที่เกิดขึ้นจากการที่สมาชิกในกลุ่มมุ่งมั่นทำงานร่วมกันเพื่อให้บรรลุภารกิจหรือเป้าหมายที่กำหนดไว้ร่วมกัน จากกรอบแนวคิดของ Beauchamp and Eys (2022) การรวมกลุ่มด้วยงานมีองค์ประกอบหลักที่สำคัญ ได้แก่ การมีเป้าหมายกลุ่มร่วม (Shared group goals) การรับรู้บทบาทหน้าที่ของตนเอง (Role clarity) ความรู้สึกว่าตนมีส่วนช่วยในความสำเร็จ (Perceived contribution) และความรับผิดชอบร่วมกัน (Shared accountability) กลไกเหล่านี้มีบทบาทสำคัญในการผลักดันให้สมาชิกในกลุ่มสามารถประสานงานและปฏิบัติงานร่วมกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยไม่เน้นความสัมพันธ์เชิงอารมณ์ แต่เน้นที่ บทบาท และ เป้าหมาย กิจกรรมที่ออกแบบให้มีลักษณะการแบ่งบทบาทหน้าที่อย่างชัดเจน และต้องอาศัยการร่วมมือระหว่างสมาชิก เช่น การทำโครงการกลุ่ม การแก้ปัญหาในสถานการณ์สมมติ หรือการแข่งขันกีฬาแบบทีม จะช่วยสร้างความรู้สึกของการพึ่งพาซึ่งกันและกันในเชิงบวก (Positive

interdependence) และทำให้สมาชิกเห็นความสำคัญของตนเองในกลุ่ม ซึ่งตรงกับแนวคิดของ Johnson and Johnson (2013) ที่กล่าวถึงรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) ที่เน้นการมีเป้าหมายร่วมและการรับผิดชอบร่วมกันในกลุ่ม ส่งผลให้สมาชิกเกิดแรงจูงใจจากภายในในการมีส่วนร่วมในการกิจของกลุ่ม จากการศึกษาของ ศิริลักษณ์ วรรณชาติ (2566) ได้ศึกษากิจกรรมกลุ่มที่มีเป้าหมายร่วมกันในกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี พบว่า ผู้เข้าร่วมกิจกรรมแสดงพฤติกรรมการทำงานเป็นทีมที่ดีขึ้น มีการสื่อสารภายในกลุ่มอย่างมีประสิทธิภาพ และมีระดับความร่วมมือที่สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ โดยเฉพาะในกลุ่มวัยรุ่นและนักศึกษา ซึ่งอยู่ในช่วงวัยที่ต้องการการยอมรับและการแสดงออกในบทบาทของตน การมีกิจกรรมที่ส่งเสริมให้สมาชิกมีเป้าหมายและภารกิจร่วมกัน ช่วยส่งเสริมให้พวกเขาพัฒนาอัตลักษณ์ทางสังคม และเกิดความภาคภูมิใจในบทบาทของตนภายในกลุ่ม และสอดคล้องกับการศึกษาในบริบทพลศึกษาพบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่ม ช่วยส่งเสริมความร่วมมือ การแบ่งบทบาท และการทำงานเพื่อเป้าหมายเดียวกัน ซึ่งเป็นลักษณะสำคัญของความสามัคคีด้านการรวมกลุ่มด้วยงาน (task cohesion) โดยนักเรียนที่ทำกิจกรรมร่วมกันจะมีการช่วยเหลือกัน แบ่งปันทรัพยากร และทำงานเป็นทีมมากขึ้น (Zamecnik et al., 2024)

สรุป การรวมกลุ่มด้วยงานเป็นกลไกที่สำคัญของความสามัคคีในกลุ่ม ซึ่งสามารถเสริมสร้างได้ผ่านการออกแบบกิจกรรมที่เหมาะสม เน้นการแบ่งบทบาทอย่างชัดเจน มีเป้าหมายร่วมกัน และเปิดโอกาสให้สมาชิกแต่ละคนได้แสดงศักยภาพอย่างเท่าเทียม ความสำเร็จของกลุ่มจึงมิใช่เพียงผลลัพธ์สุดท้าย แต่ยังรวมถึงกระบวนการที่ทุกคนมีส่วนร่วมและเติบโตไปพร้อมกัน

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่า การจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดของ Albert V. Carron ส่งผลให้ความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยภายหลังการทดลอง กลุ่มทดลองมีคะแนนความสามัคคีสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ เมื่อเปรียบเทียบหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม พบว่า กลุ่มทดลองมีระดับความสามัคคีสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่าการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาเปตองตามแนวคิดดังกล่าวสามารถส่งเสริมความสามัคคีของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า กิจกรรมพลศึกษาที่เน้นการมีส่วนร่วมและการทำงานเป็นทีม เช่น กีฬาเปตอง สามารถกระตุ้นการพัฒนาและเสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในกลุ่มได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งนี้

- 1.1 หน่วยงานด้านการศึกษควรส่งเสริมให้โรงเรียนจัดกิจกรรมพลศึกษาที่ใช้กีฬาเปตองในการพัฒนาทักษะทางสังคม เช่น ความสามัคคี ความร่วมมือ และความรับผิดชอบในกลุ่มผู้เรียน
- 1.2 กระทรวงศึกษาธิการสามารถนำแนวคิดของคาร์รอน หลักสูตรพลศึกษาระดับมัธยมศึกษา เพื่อให้ครูผู้สอนออกแบบกิจกรรมที่เน้นการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและความสามัคคีในกลุ่ม

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

- 2.1 ควรเพิ่มความหลากหลายของกลุ่มตัวอย่างให้ครอบคลุมโรงเรียนหรือชุมชนที่มีบริบทแตกต่างกัน เช่น โรงเรียนขนาดต่าง ๆ หรือในพื้นที่ชนบทและเมือง เพื่อให้ผลวิจัยสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ในวงกว้างและมีความน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น
- 2.2 ควรเปรียบเทียบผลของกิจกรรมพลศึกษาหลายประเภท เช่น กีฬาเปตอง บาสเกตบอล หรือกิจกรรมนันทนาการอื่น ๆ ที่มุ่งส่งเสริมความสามัคคี รวมถึงพัฒนาและออกแบบชุดกิจกรรมที่มีโครงสร้างชัดเจนเพื่อใช้ในการเรียนการสอน
- 2.3 ควรติดตามผลในระยะยาวหลังการจัดกิจกรรมเพื่อประเมินความยั่งยืนของความสามัคคีในกลุ่ม และแนะนำให้ใช้วิธีวิจัยแบบผสมผสาน เช่น การวิเคราะห์เชิงปริมาณร่วมกับการสัมภาษณ์หรือการสังเกตพฤติกรรม เพื่อให้เข้าใจกลไกการพัฒนาความสามัคคีอย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- ศิริลักษณ์ วรรณชาติ. (2566). ผลของกิจกรรมกลุ่มตามแนวคิดการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีเป้าหมายร่วมกันต่อพฤติกรรมการทำงานเป็นทีมของนักศึกษาระดับปริญญาตรี. *วารสารการวิจัยเพื่อพัฒนาชุมชน*, 19(2), 47–62.
- Bruner, M. W., Wilson, K. S., & Côté, J. (2021). *Group dynamics in sport and exercise* (4th ed.). Routledge.
- Carron, A. V., Brawley, L. R., & Widmeyer, W. N. (1998). *The measurement of cohesiveness in sport groups*. In J. L. Duda (Ed.), *Advances in sport and exercise psychology measurement* (pp. 213–226). Fitness Information Technology.
- Carron, A. V., Brawley, L. R., & Widmeyer, W. N. (2005). *The measurement of cohesiveness in sport groups*. In J. L. Duda (Ed.), *Advances in sport and exercise psychology measurement* (pp. 213–226). Fitness Information Technology.
- Chen, Y., Zhang, L., Liu, H., & Wong, S. H. S. (2024). Impact of structured team-based activities on social cohesion in university students: A quasi-experimental study. *Journal of Social Psychology & Education*, 26(2), 123–134.
- Eys, M. A., Loughhead, T. M., Bray, S. R., & Carron, A. V. (2023). Team cohesion in youth sport: Current perspectives and future directions. *Journal of Sport and Exercise Psychology*, 45(2), 113–127.
- García-Guillén, M. J., Castillo-Paredes, A., Galán-Arroyo, C., & Rojo-Ramos, J. (2025). Group cohesion, motor self-efficacy, and socio-emotional skills in physical education students. *Frontiers in Psychology*, 16(5), 1631231.
- Johnson, D. W., & Johnson, R. T. (2013). Cooperation and the use of cooperative learning in schools. In W. M. Reynolds & G. E. Miller (Eds.), *Handbook of Psychology: Educational Psychology*, 7, 401–418.
- Pasanen, T., Tolvanen, A., Aunola, K., & Jaakkola, T. (2022). Team sport participation and development of social competence in adolescence. *European Physical Education Review*, 28(3), 847–862.
- Zamecnik, A., Kovanović, V., Joksimović, S., Grossmann, G., & Pardo, A. (2024). The perceptions of task cohesion in collaborative learning teams. *International Journal of Computer-Supported Collaborative Learning*, 19(1), 369–393.